

HÄSTIGEL, m. 2. pl. — *iglar*. Ett slags Igel, lik blodigeln, men utan dennes gula ränder. Hirudo sanguisuga.

HÄSTJÄGARE, m. 5. Benämning på ett slags beridna jägare vid en armé. *Jemtlands h.* — *Ss. H-regemente*.

HÄSTKAM, m. 2. pl. — *kammar*. Stor, bred kam af trä eller messing, hvarmed man och svans på hästar kmmas.

HÄSTKASTANIE, m. 5. Frukten af:

HÄSTKASTANIETRÄD, n. 5. Prydligt trädslag med fingerlikt delade löf, stora hvita blomklasar och för hästar begärlig frukt. Ursprungligen persiskt. *Æsculus Hippocastanum*.

HÄSTKRAFT, f. 3. Kraftmått, motsvarande sju människokrafter.

HÄSTKRAKE, m. 2. pl. — *krakar*. (fam.) Dålig häst.

HÄSTKREATUR, n. 5. Djur, större eller mindre, af de tama hästarna. Brukas stundom till skilnad ifrån Boskapskreatur, mest i skriftspråket och ekonomisk stil.

HÄSTKUR, m. 3. 1) Kur, som brukas till hästars botande. — 2) (fam.) Våldsamt och äfventyrligt botemedel, som användes för människor. *All intaga krut för frossa är en h.*

HÄSTKÄNNARE, m. 5. En, som förstår sig på att bedöma hästars ras och egenskaper.

HÄSTLÄKARE, m. 5. En, som lärt och utöfvar konsten att bota sjuka hästar. — *Syn.* Hästdoktor, Veterinärläkare. — *Ss. H-konst, -skola*.

HÄSTMUNDERING, f. 2. Beklädnad och utrustning för en rytthäst, bestående i sadel, betsel och täcke.

HÄSTMYNTA, f. 1. En ört med ljusblå blommor, på sidlända ängsmark. *Mentha arvensis*. Kallas äfv. Horsmynta, Åkermynta.

HÄSTMYRA, f. 1. Ett slags myra, nära $\frac{1}{2}$ tum lång, svart, utan gadd, uti ihåliga träd. *Formica herculeana*. Kallas äfv. Barkmyra.

HÄSTMÅNGLARE, m. 5. En, som far omkring och köper, säljer eller byter hästar. Brukas vanligen i föraktlig mening om dem, som skoja i hästhandel. *Hästhandlare* säges deremot i god bemärkelse om dem, som idka denna handel i större skala och på hederligt sätt. — *Syn.* Hästbytare, Hästskojare, Hästprånglare.

HÄSTPANSAR, n. 5. 1) (ford.) Pansar, som betäckte framdelen af hufvudet på en häst och stundom var försedt med en jernspets, för att genomtränga det, som kom deremot. — 2) (nu) Framre delen af hästens hufvud ifrån öronen till näsborrarna.

HÄSTPRÅM, m. 2. Pråm, hvarpå hästar föras emellan skepp och land.

HÄSTPRÅNGLARE, m. 5. Se *Hästmånglare*.

HÄSTQVARN, f. 2. Qvarn, som drifves med hästar.

HÄSTRYGG, m. 2. Rygg på en lefvande häst. (Fam.) *På h-en*, till häst, i sadeln. *Alltid sitta på h-en, aldrig ligga af h-en*, alltjemt rida.

HÄSTSJUKA, f. 1. Gångbar sjukdom bland hästar.

HÄSTSKO, m. 3. pl. — *skor*. Nästan halfcirkelformigt jern med hål för söm, och hvarmed foten på en häst skos. — *Ss. H-formig, -formigt*.

HÄSTSKOBORD, n. 5. Matbord, dukadt i form af en hästsko.

HÄSTSKOJARE, m. 5. Se *Hästmånglare*.

HÄSTSKONING, f. 2. Den förrättning, hvar-

igenom hofvarne på en häst beslås (skos) med dertill enkom smidda och afpassade jern (hästskor).

HÄSTSKONOS, f. 2. Ett slägte af Flädermössen, med upphöjningar på nosen, liknande fällar i form af hästskor. *Rhinolophus*.

HÄSTSKOPÅSE, m. 2. pl. — *påsar*. Liten påse, som medföres på resor, och hvari hästskor och söm förvaras för händelse af behof.

HÄSTSKOSÖM, n. 5. Söm, som begagnas till hästars skoning.

HÄSTSKRAPA, f. 1. Skrapa, som begagnas i stall, för att dermed rena hästens hår ifrån smuts.

HÄSTSLÄGTET, n. sing. def. Ett slägte af däggdjuren, som ensamt utgör sjunde ordningen eller de Enhofvade, och hvartil höra den egentliga Hästen, Åsnan, Dschiggetai, Qvagga, Zebra och Bergzebra.

HÄSTSTYNGET, n. sing. def. Insekt af slägtet Styng, mycket plågsam för hästar, hvilka inslicka äggen, som honan lägger på huden, hvar efter larverna fästa sig i magen på kreaturen och utkomma med gödseln, då de sedan förvandlas till puppor. *Oestrus hæmorrhoidalis*.

HÄSTSVANS, m. 2. 1) Svans af en häst. — 2) Benämning på ett i Turkiet brukligt tecken till en hög militärisk värdighet, bestående i en från en förgylld halfmåne nedhängande så kallad hästsvans (egentligen svansen af Grymtoxen). *Pascha af två, af tre h-ar*. — 3) (bot.) Årlig växt, vid floder och källor, nästan liknande Fräken. *Hippuris vulgaris*. Kallas äfv. Vattengräs, Ledgräs.

HÄSTSYRA, f. 1. En hög, mångårig växt, på sidlända ställen, med långa, lansettlika blad. *Rumex acutus*. Kallas äfv. Hästskräppa.

HÄSTTÄCKE, n. 4. 1) Täcke, som breddes öfver en häst till skydd för köld, regn och snö. — 2) Se *Rya*.

HÄSTVAD, n. 5. Ställe i en flod, ström, der hästar kunna vada öfver, och som begagnas att ridande sålunda passera deröfver.

HÄSTVIND, m. 2. (mek.) Vind, som sättes i rörelse genom hästar.

HÄSTVURM, m. 2. 1) (utan plur.) Öfverdrifvet tycke för hästar. — 2) (med plur., om person) En, som öfverdrifvet tycker om hästar.

HÄTSK, hä'ttsk, a. 2. (af *Hata*) Hatfull, som bär hat till någon. *En h. ovän, fiende. Vara h. på någon*.

HÄTSKHET, hä'ttskhét, f. 3. Hatfull sinnesstämning.

HÄTSKT, adv. Med hatfullt sinne. *H. förfölja någon*.

HÄTTA, f. 1. Betydde fordom d. s. 2. Mössa; brukas nu endast skämtvis i denna mening.

HÄTTEBRÖDER, m. 3. pl. (hist.) Benämning på de Tyskar, hvilka tillhörde den afsatta konung Albrekts parti och begingo en mängd våldsamheter emot Svenskarna, för att hämnas den orättvisa, som de ansågo mot honom blifvit förfvad. Jfr *Fetaliebröder*.

HÄTTEBÄR, n. 5. (prov.) Se *Smultron*.

HÄXA, m. fl., se *Heva*, m. fl.

HÖ, n. sing. 1) Gräs, afslaget och saltorkadt till boskapsfoder *Fodra boskapen med h. och halm. Göra h.*, ansa slaget och till torkning på marken utbredt gräs. (Bibl., fig.) *All kött är h.*, allt lefvande är förgängligt. — 2) Afslaget gräs, utbredt till torkning. *H-ets ansning. Vända och torka h.* — *Ss. Höfångst, -lass, -skrinna, -skulle, -stack, -strå, -sträng, -såte, -tapp, -vagn, -vålm.*